

НАРОДЕ!?! - КЪДЕ Е БЪЛГАРИЯ?

Доц. д-р Драгомир ЛАЛЧЕВ

Отново е 19 февруари и отново се сещаме за мъченическия подвиг на Апостола на свободата Васил Левски, величавия син на многострадална Майка България. В тия тревожни и заредени с неизвестност времена, в които живеем, отново се вираме в паметната дума „Народе!?!“, написана в бележника на Апостола. Една кратка реплика-възкликание, завършена с удивителна и останала да кънти като самотно ехо на манастирска камбана в глухата планинска пустош.

Какво се крие в тая дума „Народе!?!“, изповядана като стон в бележника на Левски? Защо точно нея е избрал и какво е искал да каже в онова робско време на своя отруден, измъчен народ? Ето отговорът! Скрит е в страниците на Псалтира - настолната книга на всеки вярващ православен християнин през Възраждането пък и в наши дни, както и на всеки свещенослужител. Там, на страници 89-90, псалом № 61, стихове 6-9 четем: „Само в Бога се успокоявай, душо моя, защото на Него ми е надеждата. Само Той е моя твърдина, мое спасение, мое прибежище: няма да се поколебая. В Бога е моето спасение и моята слава; крепостта на силата ми и моето упование са в Бога. Народе! Нему се надявайте във всяко време: пред Него изливайте сърцето си: Бог е нам прибежище“.

На стр. 2

ПРОТИВОЕПИДЕМИЧНИ НАСТАВЛЕНИЯ

Стига да сме по-организирани и последователни в тази насока, коронарният вирус неминуемо ще отстъпи пред многократно по-настъпателния и устойчив бабил на днешното нашенско чуждопоклонничество. А ако родните централни медии го атакуват още по-често с дезинформация, тогава той напълно ще се обърка и обезсили.

Явор ЧУЧКОВ

постижения във всички области на живота.

Както знаеш, драги читателю, след 10-ти ноември 1989 г., у нас вече няма проблеми, а само „предизвикателства“ (или „налинджи“, както понякога се изразяваше водещият на „Стани богат“ по БНТ), които ха не сме рачили, ха не сме преодолели. Проблеми имаше само при управлението (по телевизията го наричат „режима“) на комунистите. И наистина сега не може да има проблеми, защото съвременна България изобилства със заложни къщи, които многократно увериха народонаселението, че всеки би могъл да залага при тях всякакви корони.

Ако въпреки посещението си

в заложната къща срещнеш трудности при справянето си със заплахата от коронарния вирус, обърни се към частната колекторска фирма „Свети Георги Груп“, която неотдавна получи от управляващите 75 милиона български държавни пари, за да си купи, според злите езици, нови бухалки.

За да преодолееш обаче наистина успешно многообразието на коронавирусни и „коронорилейтни“ предизвикателства или „налинджи“, просто изпълнявай храбро и последователно далновидните съвети на днешните български „праймтаймни“ журналисти, ръководни политици и нео-грамотни глобалистични всичколози:

1. Състави си „екипън план за действие“ и „стартирай реализацията му“, стани „криейтър, презентирац, бенчмарките на дебатите“ и „работи креативно оувъртайм!“ (както стилино се изразяваше в ефир един наш бивш (пардон, „екс“) президент);

2. Действията ти трябва „да се базират на позитивните трендове!“ (в превод от новобългарски/англобългарски език: да се основават на положителните

тенденции);

3. „Не допускай краиш на инициативите за реконсилияция и не се инспирирай от алгоритмите на мейнстрийма!“ (каквото и да означава това);

4. Еврозонирай се и „бъди ърбън, а не комунага!“ (както ни призовава едно от многобройните видни писателски пера на „Отворено общество“ Захари Карабашлиев);

5. Бъди бдителен евроатлант и не позволявай на вятъра „да се ориентира“ (т.е. да започне да духа) от североизток! Ако пред паметника на „Цар Освободител“ по неволя ти възникне необходимост да „комуникираш“ (сиреч да общуваш) с руски туристи, съблюдавай зорко и „имплементирай“ приетата преди няколко години „Национална стратегия за сигурност на Република България“, едно от чиито мъдри предупреждения гласи, че „Външната среда се характеризира с множество хибридни рискове и с асиметрична мултиаспектна многофакторност“...;

6. Вечер пий поне по един „хот дринк“, за да асимилираш по-лесно дълбокия смисъл на всяка лъскава „Новина

№1“, с която прехласнато те шурмуват родните медийни вестноосци. Например вълнуващия „топнюз“ за предстоящ концерт на „легендарната“ разсъблечена Лейди Гага, за която досега ретроградно си смятал, че е въплъщение на пошлостта и на музикалната посредственост. Или новината за приближаващото посещение (пардон, „визита“) на поредния американски „мегазвезден“ режисьор и „топ игол“, докарващ телевизионерските ни чуждопоклонници до възхита и екстаз със занаятчийските си филмови сцени и „култови“ реплики от рода на „Fuck you, asshole!“;

7. Води здравословен „лайфстайл!“ (по БНТ има специално „Предаване за здравословен лайфстайл“);

8. Яж само „смартни храни“, и изобщо „живей смартно!“ (отново съобразно „гайдлайните“ на новобългарските телевизионни и радио-предавания);

9. „Не напускай домашната си локация“, освен за да отидеш бегом до бакалията (пардон, до „мини маркета“ или „фуудс-шопа“);

На стр. 5

В целия Псалтир само тук, в този стих, присъства знаменитото обръщение на Св. пророк цар Давид към народа, страдащ от чужди потисници. Това обръщение е пренесъл от Псалтира в тефтера си и дяконът Васил Кунчев, като го е сторил зов към българския народ.

През 1872 г. тревожни са самотните часове на бродещия карловски странник по горски пътеки, в безлуни нощи, в снежни вихри и дъждовни порои. Влачи той морни нозе през кални угари, замръзва в пустеещи воденици и оstmва в планински къшли.

Дъждовните капки от ямурлука му се отцеждат и смесват със солената пот по лицето му: „На кого да се довери, кому да варва, кому да повери заклятийната тайна?“ Естествено, първо на Бога, защото Той е неговата пътеводна светлина в мрачни нощи и в светли дни. Бог никому няма да измени, защото единствен Той е истински защитник и утешител на човека в скърби и неволи. В съзвучие с Давидовия псалом кънтят страшните, но пламенни слова на старозаветния пророк Йеремия: „Проклет е она човек, който се надава на човека!“

Ден след ден Апостола Левски продължава да крачи към своята земна Голгота от този към бъдещия век. Преметнал през рамо торбата с Евангелието, кръста и револвера върви замислен, а стъпките му отекват в пустинните нощи, сред мъгливите планински върхове, в безгълвни горски усои, по кални друмища, пушциаци, урви и сипеи. Многократно се връща молитвеното ехо на морния му глас: „Господи, дай ми мъдрост и сили да претърпя докрай и да остана верен на свято дело...“. За него, бездомния скиталец и син на сиротната ни Родина, подхождат евангелските слова на Спасителя: „горските птици и зверове имат гнезда, а Син Човеческий няма къде глава да подслони...“. Затова и Вазов пише в своята „Епопея“ за Левски: „Девет годин той скита се бездомен, без сън, без покой...“.

Колко сходна и близка е участта на дякона Левски с тази на нашия Спасител от Витлеем! Защото Господ е прибежище в усилни дни на всеки скиталец, мълвящ молитва към Бога. Затова Васил Кунчев продължава да върви и днес, съвсем сам, към отдалечавашата се далнина на сегашните поколения. Възкликва той отново от далечната 1873 г. с думата „Народе“, за да ободри униващите, да подкрепят слабите и плахите, да убеди колебаещите се, да вдигне падналите.

Левски знае опасността, вижда нейната плязъща, навсякъде притаена сянка. Понякога усеща колебанието, плахата нерешителност и страх у мнозина комитетски люде по села и градове. Защото по петите им непрес-

НАРОДЕ!?! - КЪДЕ Е БЪЛГАРИЯ?

танно върви тайната османска полиция, а и предатели не малко - изроди и черни души, както ги нарича в записките си Апостола. Зад жълтото перденце на сарафската и търговската кантора зорко наднича юдино око на верен храненик на бейския конак и кафеджи кардаш на каймакамина. В народостно разноликата турска империя доносници има всякакви. Те са измежду гърци, българи, власи, арменци, цигани, евреи, и са все космополитни и безродни люде, ала прилепени единствено към сладкия звън на тридесетте фарисейски сребърника.

Същият звън, който гали и днес ухото на пресметливия лихвар и разтяга сервилната му усмивка като кожен ковашки мех. Затова всяко влизане и излизане от град или село, всяка уговорена среща и подаден знак са изпитание велико за самотния бродник, носещ огромния тежък товар на народното дело...

И Левски отново къта грижливо комитетските архиви под самара на коня. Навсякъде го дебне многолико предателство: по ханове и тържичка, по гостилници и кафенета, в дюкяни и берберници, сред гълчавата на селския панаири, по калдаръмни чаршии, огласени от чаткащи копита на заптийски коне, край тропота на кираджийски каруци, в смялчаните и глухи сокаци, по които се приплъзва сянката на верния човек на конака. Тази сянка по-късно не можа да избегне и приеникът на Левски - Атанас Узунов, наследил след гибелта на Апостола ръководството на комитетските дела и след г. нархасковско приклучение поел пътя на заточеник към Диарбекир и зловещата крепост Сен-Жан Д'Акр (Акра калеси, в Палестина).

„Народе!?!“ - изписаното в тефтера слово е загадка велика и днес.

От него обаче не се интересуват драскачите на пасквилите, повече известни като архиварите от боклучийското сметище на историята. Те обичат настойчиво да човъркат с дребеяво махленско любопитство биографиите на ярките личности в националния пантеон на Отечеството. Търсят на всяка цена сензационни пикантерии и ако не ги намират, лесно ги измислят. Проявяват апетит към скандални „разкрития“ от личния им живот: гледат през лупа, ровичкат, чоплят, нищят, за да „открият“ някоя лютлива интрижка за публично разглашване в жълтите медии. Санквим, сензацията около битието на

великите ни личности е сладко нещо, пък и жълтият хонорарец, и грантовите премии на фондаци и НПО-та никак не са малки... С това нашенските култур-либерали обезсмислят и окарикатуряват делото на свети личности от националната ни история и внушават на българския читател и зрител да не търси нищо свято и стойностно в националното ни Възраждане.

Така постъпиха някога и с Иван Вазов, като на връх юбилея му през 1920 г. го декласира-

ха от листа на поетите-нобелисти, защото твърде много обичаше своя народ и бранеше от хулително блягозвучния български език. Днес жълтите вестници продължават да го карикатурят с безсрамни измислици за последните часове от неговия живот...

Подобно nihilистично отношение льха и към живота и делото на Васил Левски, за когото в някои книги се поднасят нечистоплътни намеци за сътрудничеството му в революционното дело с монахия Евгения от Калофер. Тази безкористна самарянка в монашеска дреха неотлъчно стои до болничното му легло в Белград, когато той е участник в Сръбската легия, а после, в Отечеството, му помага в съхраняването на комитетските книги.

Знае се, че Васил Кунчев е Игнатий за монах под името Игнатий на 7.XII.1858 г. в сопотския манастир „Св. Спас“, а две години преди това, през 1856 г., е ръкоположен за йеродякон и църковен певец в храма „Св. Богородица“ в Карлово.

Но днешните архиварски боклукчи забравят да видят, че монахът йеродякон Игнатий е намирахт убежище в подземията на много манастири и метоси - мъжки и девически. Забравят да си спомнят, че през Българското Възраждане народът ни е много повече религиозен и богобоязлив, отколкото са днешните поколения. И още нещо, че с отрязаните си коси пред Божия олтар възрожденските монаси и монахини полагаат и великия монашески обет за безбрачие, доброволна бедност и послушание, с което поемат кръстния си път в служба на Бога. Затова, отричай-

ки се от света, те не могат да бъдат нищо повече от духовни воини на Христа - мъртви за плътския мъдруващ свят и той за тях...

Днес портретът на Апостола Левски е удостоен с честа да краси комфортни кабинети на висши държавници, бизнесмени, спортни деятели, където се вземат важни и съдбоносни решения: как например от спорта да се печелят пари... Удобно са забравени знаменателните думи на Апостола: „Ако спечеля – печели цял народ, ако изуболя – губя само мене си“.

За него остава само пасивът от сметките в тефтера му със скромните разходи, направени с народни пари: за симид – 3 гроша, зехтин – 5 гроша, чифт цървули – 10 гроша, барут – 15 гроша, за револвер – 80 гроша, самар на коня – 40 гроша, ямурлук – 20 гроша, за вошеници – 4 гроша, за

въжето на бесилката - 2 гроша, на палача – 5 гроша...

Води Дяконът точно и съвестно сметките си, защото не знае кой ден от живота му е последен и кога ще прекрачи вратата на смъртта. Съзнава той голямата си отговорност пред Бога и жива е християнската му съвест дори и в най-изкусителните мигове на звънящата кесия с народни пари, откъснати за делото от силромашкия залък на бедняци, вдовици и сираци.

През тревожната 1872 г. Васил Кунчев не украсява с портрета си нито манастирските кили, нито влажните стени на подземните скривалища, където заспива прав от умора, с мисълта, че опминалият ден е последен от живота му... Затова и не дарява образа си нито на приятели, нито на душмани...

Вечер събува прашните цървули, запалва кандилцето и слага пред себе си само иконите на своите небесни защитници, към които отправя шепотната си молитва с пресъхнала морна уста. Преоблечен ту като просяк, ту в дрешите на кюмюрджия и кираджия, на прост орач и копач, Дяконът изкачва калните друмища, преметнал на рамо торбата с кръста, камата и ре-

волвера. Пристига в глуха среднощна доба, влиза в сиромашките сламени колиби, за да ободри и окуражи своите верни люде. Там – в смялчаната среднощна тишина, в притуления под земята Божия храм, беден и претърбен свещеник - бос и с оветхяло расо, шепне пред пламъка на вошеница огнения Символ на вярата и молитвените слова на защитника деведесети псалом. Полагала се клетвата. Ала каква клетва?! Страшна клетва – пред Бога, скрепена с кървавия печат от Голготския Му кръст.

А те - мъчаливи, отрудени и прости селянци, кръстосали на гърди морни ръце, пристъпват с треперен страх към Кръста, Евангелието и потира със Светото причастие. Полагат напуканите си длани върху револвера и камата и се венчават за свободата и смъртта... Отдачно – Свободата, отляво – Смъртта, а те по средата...

Две новести – един избор: свобода или смърт!

А Левски стои отстрани и ги наблюдава как минават край него един подир друг - „всякоя възраст, класа, пол, занятие, взимаше участие в това предприятие: богатий с парите, сиромашът с труфъти, момите с иглата, учений с умът, а той ...беден, гол, бос, лишен от имотът, за да е полезен, дал си бе животът!“

След Априлското въстание дойде най-сетне и Свободата през 1878 г. – милувана в робски-ни бляни. И тогава, по Божия милост, лежащият на мрачното дъно български Лазар дочу евангелския зов: „Лазаре, излез от гроба!“ И излезе той от тъмния кладенец, възкръснал за новия си ден и новата си държава.

Днес Апостолът отново вървя коня и се прибира обратно в пожелателите страници на историята. И продължава там несретното си скиталчество назад във времето, където никои вече не го чака... Глухо кънтят копита на коня му по прашните и студени пътища на България, монотонно скъръца самарът, а мразовитият вятър фучи в керемидите на изоставените села и къщи и кираджия, на прост орач и копач, Дяконът изкачва калните друмища, преметнал на рамо торбата с кръста, камата и ре-

Къде е България?

На страничката от тефтера му продължава сиротно да стои знаменателното слово „Народе!?!“, като тревожно-предупредителен зов за поколенията на обезлюденото ни и обезкръвено Отечество.

И само в забравената Вазова „Епопея на забравените“ от оветхелите страници доучаваме угрижения шепот на самотния Апостол: „Народе“... накъде отиваш?!?! „Към Европа!“..

Ала гласът на Паисий еква от мрака: „Ти болгарино, не препадай ся, знай свой род и азык!“

СПРЕТЕ СЕ!

Корнелия НИНОВА

Спрете се! Кека спорим за реални политики с грижа за хората!

Спрете се! България е изправена пред една от най-тежките социални и икономически кризи.

Срутището ГЕРБ влачи страната ни надолу по склона.

Хиляди български граждани са без работа. Над милион на прага на бедността.

Малките и средни фирми са на колене.

Мнозина не могат да стигнат до качествено лечение, а децата ни са все по-функционално неграмотни.

Пенсионерите имат нужда от грижа.

Земеделието и туризмът - от подкрепа.

Това са въпросите на деня.

Вместо с тяхното решаване, цялото ни общество бива занимавано с клоки, интриги,

фалшиви социологии, скрити сметки и мръсни игри, които не познават граници, удари под кръста, които не признават лично пространство.

Всеки ден истината се подменя според сумата, платена за такава „истина“!

Спрете се! Време е да се съсредоточим върху кампанията с акцент върху реалните политики с грижа за хората. Нека спорим за това.

Нека всеки даде решения как да стабилизираме икономиката, как да повишим доходите, как да стабилизираме здравната си система, как да спасим красотата си природа, как да си върнем достойнството на международната сцена и силата си като народ.

И нашият народ да решава свободно, със силата на аргументите и разума, а не по силата на страха и несигурността.

09.02.2021, Фейсбук

БЕЗ КОМЕНТАР

Айнщайн беше казал: „Две неща са безгранични: Вселената и човешката глупост. За Вселената все пак не съм сигурен.“

комисията „ще зачита всички видове пол и ще замени всички местопомещения и думи, обозначаващи семейни връзки, с неутрални по пол в правилата на Камарата на представителите“.

Резолюцията на Камарата на представителите посочва кои конкретни термини и местопомещения повече не трябва да се използват. Морският термин „мораци“

зата, той/тя подава заявление за оставка“ и се заменя с „оттегля се“. Изразът „той/тя се възвръща“ ще бъде заменен с „този член, делегат, постоянен представител се възвръща.“

Опитвам се да разсъждавам спокойно и си казвам, че това което чета се отнася само и единствено за Съединените американски щати. Свободна държава,

(seamen) ще бъде заменен с неутралния по пол seafareres, който не включва думата „мъже“ (men). Подобна е ситуацията и с думата „председател“ (chairman), в новата директива ще бъде заменена с chairperson. „Трябва да се премахне:

„баща, майка, син, дъщеря, брат, сестра, чичо, леля, братовчед, братовчедка, племенник, племенница, съпруг, съпруга, тъст, тъща, свекърва, зет, снаха, втори баща, мащеха, доведен син, доведена дъщеря, полубрат, полусестра, внук и внучка“ и да се заменят с „родител, дете“;

„sibling (общо понятие) вместо конкретното брат, сестра, съпруг, родители на съпруга, дете на съпруга и т.н.“, се казва в резолюцията

Промените в езика също променят фра-

зата, който може да приема такива правила за живот, каквито се харесват на нейните граждани. Тревогата ми обаче идва от съзнанието, че това вече световно движение за унищожаване на някои понятия в езика на хората ще доведе до унищожаване на някои съществени взаимоотношения и така може да предизвика фатални промени в нашия живот. И това движение няма да си остане някъде там, по широката свят, а ще дойде и до ЕС, а оттам и до България. И тогава вместо да се занимаваме с проблемите които реално вълнуват нашия народ ще трябва да се борим с незначайно откъде връхлетялата ни буря с космически характер, от която нямаме никаква нужда. Защото Създателят се е мъчил милиони години да създаде та-

кова богато и красиво многообразие от форми и видове на земята, което апологетите на посочените промени искат да унищожат и да поставят в калъби без цвят, мирис и форма. Ние сме различни, всичките седем милиарда същества живеещи на земята. По цвят, по раса, по пол, по религия, по образование и възпитание. И искаме да останем такива - различни. Като създадем условия, разбира се, на всички жители на Земята да имат равни права в обществено-икономическо и културно отношение. Останалото е дело на природата, в чиито дела не трябва да се намесваме така безпардонно. Вие си помислете по какви учебници ще се изучава медицината, тъй като в нея почти всеки ред е изграден върху разликата между мъжа и жената. Сигурно ще се намерят угодливи преводачи да създадат нови учебници. А как ще определяме пола на животните, които няма да могат да четат и ще продължават да се отнасят помежду си по старому? Също интересен въпрос който очаква отговор.

Освен това нашето усещане е, че с тези идеи много повече ще се подсили разделението между хората, отколкото тяхното обединение. Защото така предлаганите общи понятия не съществуват в природата и обществения живот. Защото след като бъдат приети (ако това се случи) – все пак в САЩ има много разумни хора) тези отношения ще бъдат наложени в университетите и училищата. Това е сигурно! Ще бъдат платени и направени преводи и прекроена цялата художествена литература. А с много писатели просто ще се разделим завинаги, защото те няма да могат да бъдат преведжани политически коректно. Не ми е жал за Чарлз Буковски, но сигурно така ще стане например с О'Хенри и с Ърнест Хемингуей - при тях само с едно местопомещение за всички родове не можем да минеш. Добре, че не е жив нашият велик поет да прочете:

„Не плачи, родител, не тъжи, че станаш ази хайдутин, Хайдутин, родител, бунтовник...“

Нямам коментар!

Петко ПЕТКОВ

Наш Роско, когото „политологът“ Антон Тодоров подреди до Борисов и Цветанов в челото на „шайката“ ГЕРБ, току изпълнява от забвения, на което го обрече съучастниците му, като не го номинираха за нов президентски мандат. И „изграва“ на екрана на някоя „присъдружна“ телевизия, както направи на 6 февруари, отропвайки се в предаването „Оф-анзива“ на Домусчиевата телевизия Nova News с водещ Любо Огнянов.

Поводът за тази му визита беше изявлението на президента Румен Радев и вицепрезидента Илиана Йотова, че ще се кандидатират за нов президентски мандат на изборите през ноември. Решението на настоящата президентска двойка предизвика направо шок и ужас в лагера на „шайката“. Хорът на придворните и присъдружните политически лекари, пиари и медийни „мисирки“, закътва и затъква казаното от Радев, както дяволът чете Евангелието. Обявиха го за преждевременно, за поставящо БСП пред свършен факт, за несъгласувано с Корнелия Нинова и т.н. Понеже председателят на БСП Нинова беше каза, че партията ще определи своя кандидат-президент след парламентарните избори на 4 април. На нейно място Бойко Борисов щеше да реши еднолично, както направи с номинацията на Цеца Цачева, бавена до последния момент. Резултатът е известен: Румен Радев, дето не бил политик, я отвя с гласовете на 2,5 милиона избиратели, между които и близо 120 хиляди гербери!

Преди Плевнелиев да „изгрее“ в студиото на „Обанзива“, беседвайки с председателя на предизборния щаб на БСП Георги Свиленски, водещият „юрист по образование“ Огнянов изрази недоумение от факта, че Радев бил употребил израза „политически ищачи“. Демек, оприличавал партиите на артисти, а политиката на театър. При по-голямо въображение можеше да свърже израза „политически ищачи“ и с „ключки“, кабаретни танцьорки или стриптизьорки. Но всеки, който познава английски или френски, ще ви каже, че ду-

БОЖЕ, ПАЗИ ПОДНЕБЕСНАТА

Плевнелиев съветвал Китай по стратегическия му план 2050

мата актьор (actor) произлиза от действие (action) и означава просто действащо лице, или организация. В този смисъл всеки участник в политическия процес е актьор. Дотук с огромяването!

Но, тирадата, която произнесе от телевизионния екран бившата „държавна глава“, надхвърля всички граници на човешкото търпение! Дотам, че ме принуди да цитирам коментара на Ахмет Гюрсой в турския вестник „Иеничагъ“ (06.02.2021), озаглавен: „Господи, омръзна ни вече от тези!“ Авторът сравнява ситуацията, при която Ангела Меркел завършва своето канцлерство, с тази, в която

боти за лихварите.

Господи, дай ми разумни управници! Дотегна ни от тези! Спаси ни, Господи!“

В България Борисов и ГЕРБ управляват в различни конфигурации „само“ 11 години. Но за 70 на сто от гражданите на страната тези години изминаха като 11 високосни години. Още повече, че начело на изпълнителната власт стоеше човек, който последното лято от третия си управленски мандат прекара като шофьор на джип, возейки като куфари доктори, министри и заместник-министри. Може би защото пред МС в София десетки хиляди протестирани му искаха оставката. Да

както и за собственото му минало. Твърди, че Румен Радев бил популист, без политически опит, и русофил. Докато Борисов е праворевен евроатлантик и демократ, понеже защитил Алексей Навални. И как го защити? Като призвоа Кремъл да освободи Навални от Фейсбук акаунта си. Вместо да нареди на МВНР да изпрати до Москва протестна нота, или да връчи такава на руския посланик в София. Въпреки това Кремъл посъветва страните, които са се загрижили за демокрацията в Русия, да видят първо положението у себе си. България не беше спомената поименно, но който има ум

или американски? Да подкрепят оседяния от съд Навални през Фейсбук, когато си „диверсифицирал“ газовите доставки така, че азерският газ да не влиза в България, а да отива направо в Гърция – това си е постижение! Всички упреци на Плевнелиев към Радев би могло с по-голямо основание да адресира към Борисов. Той именно е най-големият популист у нас, след като предизборно се опитва да купи пенсионерите с по 50 лв. месечно. Говори се, че на най-бедните пенсионери правителството щяло да даде още 120 лева. Което, разбира се, не е предизборен алъш вериш. Защо вместо това не бяха преизчислени всички пенсии? С какви очи Борисов и ГЕРБ искат четвърти мандат? Не остана ли България най-бедната страна в ЕС? Корупцията у нас до сделката за полицейските автомобили ли опира? Пък и дори да има някаква промяна в условията на обществената поръчка, кой е подписал договора през 2017 г.? Пламен Узунов или Валентин Радев? Как така последният не е можел да спре сделката? Очевидно е, че в случая с тази покупка ОЛАФ, ръководена от бивши чантаджии от ЕНП, се притичва на помощ на закъсалите български управляващи, начело с Борисов. Които, имайки предвид развода в ОП между ВМРО и НДСБ, са застрашени от невъзможността да намерят бъдещи коалиционни партньори. И, дори ГЕРБ да е първа политическа сила, ще се наложи да постои в опозиция. За да избегне това, Борисов ще трябва да помоли за помощ Ахмед Даган. Ето защо президентът Радев предупреждава за възможни безпринципни пазарлъци и договори между политическите партии. „Париж си струва една литургия“, казал Анри Наварски, когато за да седне на трона на френските крале трябвало да присъства на католическа меса. Не се колебал много дълго, избрал католическата и зарязал хугенотите.

се намира Турция и не сдържа своето негодувание: „Хей, акъл, където и да си, излез и ела! Погледни която и да е друга страна, погледни и нас. Виж с какво се занимават те и с какво се занимаваме ние. Погледни техните политики и правителства, виж и нас. Например една жена от Германия стана канцлер и си отива. Нануска поста, когато властта ѝ е на върха. Отивайки си, посочва своите притеснения и на опозицията, и на собствената си партия. През дългия си престой във властта е реализирала справедливите предложения и на опозицията, и тези, дошли от собственото ѝ правителство. Германия няма проблеми с инфлацията. Доходът на глава е 55-60 хиляди долара. Няма бюджетен дефицит, а бюджетен излишок, който Германия разпределя.

А ние? Какво е положението у нас? Икономиката е ударил дъното. Бюджетът трупа дефицит върху дефицит. Нараснали е външният дълг. Доларът, който си намерил с лихва, е най-скъпият на света. Народът ра-

не говорим какъв човек беше натрещъл той в Президентството. Син на окръжен секретар на БКП, активист на ЦК на ДКМС, член на вузовската Партийна комисия в МЕИ, продавач на хороскопи, лежал по пейките в Берлин според собствените му твърдения, днес той е върл антикомунист и русофоб. Ако не се лъжа, Антон Тодоров споменаваше и за връзките му с РУМНО, сиреч с ДС. Нима Росен Плевнелиев не знае, че и Бойко Борисов се е домогвал до структурите на ДС, но е трябвало да се задоволи с факултета по пожарна безопасност в Школата на МВР в Симеоново? Понеже и баща му е бил огнеборец. И „докторът на науките“ Борисов, подобно на Плевнелиев, се е борел срещу комунизма, членувайки до последно в БКП. Дори е отказал да се департизира, за да напусне МВР. Росен Плевнелиев със сигурност е чел шифрограмата на американския посланик Джон Байърли за тъмното минало на Борисов, но паметта му изневерява избирателно,

ще разбере, че тя не е никакъв образец на човешки права. За разлика от Борисов, руският президент неведнъж е ходил в Държавната дума, докато нашият премиер е влизал в Народното събрание колкото и депутата на ДПС Делян Пеевски. Не нарече ли той председателя на 44-то НС „проста кърджалийска...“?

А кой реализира продължението на „Турски поток“ през България до Сърбия? Какъв природен газ тече по него? Руски, азерски

или американски? Да подкрепят оседяния от съд Навални през Фейсбук, когато си „диверсифицирал“ газовите доставки така, че азерският газ да не влиза в България, а да отива направо в Гърция – това си е постижение! Всички упреци на Плевнелиев към Радев би могло с по-голямо основание да адресира към Борисов. Той именно е най-големият популист у нас, след като предизборно се опитва да купи пенсионерите с по 50 лв. месечно. Говори се, че на най-бедните пенсионери правителството щяло да даде още 120 лева. Което, разбира се, не е предизборен алъш вериш. Защо вместо това не бяха преизчислени всички пенсии? С какви очи Борисов и ГЕРБ искат четвърти мандат? Не остана ли България най-бедната страна в ЕС? Корупцията у нас до сделката за полицейските автомобили ли опира? Пък и дори да има някаква промяна в условията на обществената поръчка, кой е подписал договора през 2017 г.? Пламен Узунов или Валентин Радев? Как така последният не е можел да спре сделката? Очевидно е, че в случая с тази покупка ОЛАФ, ръководена от бивши чантаджии от ЕНП, се притичва на помощ на закъсалите български управляващи, начело с Борисов. Които, имайки предвид развода в ОП между ВМРО и НДСБ, са застрашени от невъзможността да намерят бъдещи коалиционни партньори. И, дори ГЕРБ да е първа политическа сила, ще се наложи да постои в опозиция. За да избегне това, Борисов ще трябва да помоли за помощ Ахмед Даган. Ето защо президентът Радев предупреждава за възможни безпринципни пазарлъци и договори между политическите партии. „Париж си струва една литургия“, казал Анри Наварски, когато за да седне на трона на френските крале трябвало да присъства на католическа меса. Не се колебал много дълго, избрал католическата и зарязал хугенотите.

Високите морални стандарти, с които се пчят от „шайката“, не изключват никакви подлостии, малки и големи предателства. Затова, както беше написала бившата съпруга на Плевнелиев, Юлиана: „Не ни трябва бойкометър, а бойкомет. Да вземе, че да си хвърли през девет планини в десетата!“ Презрението ѝ към Роско и неговото партийно обкръжение беше толкова голямо, че никога не се появи със съпруга си на официални церемонии. Обаче, той се самоопределя като „най-успешния“ държавен глава, което показва, че не страда от излишна скромност. Сега се обявя и за консултант на комунистически Китай! Боже, пази Поднебесната империя от такива консултанти. Утешителното е, че твърдението на Росен Плевнелиев е върно точно толкова, колкото и „пълната диверсификация“ на Бойко Борисов. Или обществото му хем да дострой АЕЦ „Белене“, хем на площадката в АЕЦ „Козлодуй“ да се изградят Седем и Осми реактори.

ПРОТИВОЕПИДЕМИЧНИ НАСТАВЛЕНИЯ

От стр. 1

10. За да се вместиш в „тайминга“ на „зеления коридор“, осигуряващ антивирусен „приоритет“ за „ионинга“ на възрастите, ползвай „тикет системата“ на ЦГМ и дори стани неин „събскрайбър“! (И бди благодарен на Института за български език, който подпомага мълчаливо, но самоотвержено успешно отстраняване на вредните за нашето евросъюзно здраве отпадъчни и упадъчни българизми от рода на „разписане“, „предимство“, „назаруване“, „билетна система“, „абонат“ и пр.);

11. „Слушай само своя лайф коуч!“ (защото „наставник в живота“ звучи прекалено славянски);

12. „Ако нямаш лайф коуч, намери си такъв, за да не станеш таретна група на вируса!“ (пореде колоритен „слоган“, широко разгласяван по БНТ и други централни телевизии);

13. Не прави „кълъстърни среци“ или „кълъстърни уъркшопи“ и винаги вземай само „финализирани“ и „абсолютно коректни“ решения, а когато ти се наложи да отидеш във „фронт-офиса“ на някое учреждение, задълбочено осмисли залепените на вратата му инструкции и вместо да попълваш правилно формулярите, „попълвай коректно формулите“;

14. За да забравиш за няколко часа короновирусния тормоз, от безспорна полза ще ти бъде редовното четене на официалните „прес рилизии“ (в превод от новобългарски: съобщения до медиите), всекидневното оповестяване от родните осведомителни агенции. Като на пример следните:

• „На 1-ви октомври ще бъде честван Международният ден на ромската праид“ (??);

• „Днес от 18 до 20 час в централната локация на фестивала „София Дизайн Уийк“ – Виваком Арт Хол, ще бъдат презентирани „Инспирирани от дизайна иновации за активен живот на лицата от третата възраст“ (!!);

• „Министерството на труда и социалните грижи ще проведе пресконференция на тема: „Как да повишим качествата си за прилагането на джендър мейнстрийтинг подготва?“. (Мисля, че въпросното министерство на грижите заслужава специални поздравления за проявяваната изискана грижовност към опазването на българския език и за велемъдро подбраната хиперзначима тема!);

15. Отдай се на положителните емоции, тъй като не минава ден без важни събития: било поредният брифинг на „Българ-

ския мебелен кълъстър“, било от ново организираната поредица от „хепнинг“ за подрастващите с „атрактивен музикален флашмоб, придружен за спорт ортитет“ за „ионинга“ на възрастите, ползвай „тикет системата“ на ЦГМ и дори стани неин „събскрайбър“! (И бди благодарен на Института за български език, който подпомага мълчаливо, но самоотвержено успешно отстраняване на вредните за нашето евросъюзно здраве отпадъчни и упадъчни българизми от рода на „разписане“, „предимство“, „назаруване“, „билетна система“, „абонат“ и пр.);

Кънчо, голям майстор на преколявания...;

16. Не пречи на „прогреса“ и не позволявай да те обвинят за казеност при изпълнението на спуснатата директива за срочен „преход към глобално оповестяване от родните осведомителни агенции. Като на пример следните:

• „Министерството на труда и социалните грижи ще проведе пресконференция на тема: „Как да повишим качествата си за прилагането на джендър мейнстрийтинг подготва?“. (Мисля, че въпросното министерство на грижите заслужава специални поздравления за проявяваната изискана грижовност към опазването на българския език и за велемъдро подбраната хиперзначима тема!);

17. Постарай се „експлицитно да идентифицираш тренд-обръщачката ейри“ (както краси то и невъзмутимо се изразяват по „Блумбърг БГ Ти Ви“: освен във финансово отношение, този съвет може да ти помогне „га стопираш“ и роенето на коронавируса!);

18. „Бди Иноватор!“, „Инкорпорирай Иновативност!“ и всяка седмица гледай емисията „Мла-

дот неоеценим помощник. Би могъл да пуснеш например Националното радио. По него водещата обедния „информационен“ блок Снежана Иванова ще ти разясни с помощта на някой професор или доцент от Новия български университет, че „Трети март е Ден на Окупацията“, а не Ден на Освобождението, тъй като на Трети март България е била окупирана от Русия, а не освободена. Това най-малкото ще обнови (извивявам се, ще „реновира“) познанията ти по история.

Със същата цел можеш да включиш и предаването на БНТ „История BG“. От водещия предаването Горан Благоев и от поканилите за участие новобългарски историци би могъл да научиш, че в България не е имало монархофашизъм, а другият водещ Георги Ангелов ще те просветли, че шефът на Държавна сигурност преди Девети септември Никола Гешев бил просто един прекрасен професионалист, който си вършел много добре работата. Отчасти бих могъл да се съглася с това, защото вместо да хабят пари за куршуми, той и неговите копои са изгорили живи директно в пещите на Държавна сигурност немалко симпатизанти на антифашистите. Същевременно, обаче, Гешев не е бил свършен спестовник, защото броят на избитите с куршуми ятаци и помагачи (предимно старици, старци и деца) само за трите години от 1941-ва до 1944-та е надвишил 19 хиляди. Не е пестил куршуми и за партизаните. Не е пестил куршуми и за поетите. Освен това, пещите на ДС все пак са гътели вълчища. Друго нещо си е проявил професионализъм през 1923-та година, например. Тогава доста въстаници и техни симпатизанти в Дунав с колове от шлепове, докато бъдат удавени. Това вече си е било направо безплатно и Гешев е имал от какво да се учи, но не се е донучил.

Добре ще е да пуснеш и централните новини, за да се спасиш от короната. От тях нито ще чуеш, че американски наемници са направили нов опит за преврат срещу венецуелския президент, нито ще ти съобщят

за поредното израелско бомбардиране на Сирия или на двумилтонния конгломерат Газа. Вместо това ще чуеш за дезинфекция, че пустият ни коронен враг Иран тайно се чути как да произведе атомна бомба. И като образцови евроатланти, новобългарските средства за масова „информация“ пак ще пропуснат да спомнат, че прескачайки всички международни конвенции, Израел отдавна се е снабдил с всякакви възможни ядрени бойни заряди, и то стотици. И че негласно и нелегално се е превърнал в четвъртата по ядрена военна мощ сила в света.

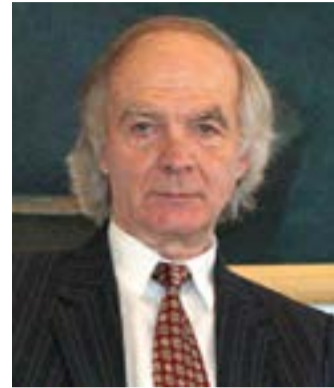
За допълване на короновирусната и мозъчна дезинфекция ще е целесъобразно да изслушаш и деветомайските „централни новини“. Те ще те „осведомат“, че 9-ти май трябва да се чества като „Ден на Европа“, а не като „Ден на победата“, сякаш възрозната Европа е щяло да я има без победата на Светската армия и без смъртта на 27 милиона граждани на СССР, включително 21 милиона руснаци. Тазгодишната Деветомайска централна дезинфекция дори постави исторически рекорд в дисциплината овчарски информационен прескок, пропускайки споменаването и на нашата Отечественна война, в която е воювал например моят баща (чак до Австрия). И без която светското ръководство щеше по-трудно да смачка британско-американския план България да граничи на юг със Стара планина.

Ако след цялото това просветление продължиш да се натъкваш на „налинджи“, бих могъл да се обърнеш за дезинфекционна агитационна психопомощ към днешния ТВ корифей Найо Тишич, който наскоро се изявяваше като специално поканен „Сегашен коментатор на Би Ти Ви“, разказвайки гордо и наставнически как всяка година водил деца си на „прекрасните гей параше“ в София и в Париж. (Същият журналист и филмов сценарист, бидейки любимец и на БНТ, преди известно време пак беше център на вниманието на телевизионните камери със заплашителяното си и високограмотно закливание: „Мразим всичко ляво и мразим всичко руско!“...).

Не ти ли помогнат всички тези съвети, можеш да се обадих на своя бивш участък лекар (днес наричан „джини“), за да те лекува по телефона. А ако и това не свърши работа, в краен случай бих могъл да посетим някое от заведенията, които преди 10-ти ноември бяха болници, а сега – търговски дружества („ембали“) с имена на светии и на светици. Дано само да не се окаже, че лекарите от ембала са избягали в чужбина. В такъв случай ще ти остане последният възможен вариант – да прибегнеш към услугите на едни други дружества с имена на светии, където храмовите търговци продават на бедните, които не разполагат с офиси за осещаване, свещичка за короната им „само“ срещу 40 стотинки.

Та така, драги читателю. В крайна сметка май ще се окаже, че короните са най-малкият ни проблем (пардон, „налиндж“)

КАК СКОПИЕ ПРИСВОЯВА СТАРОБЪЛГАРСКИ КНИЖОВНИЦИ

Борис ДАНКОВ

Трудно е да се допусне, че комплексарската македонистка хистерия може да достигне до такива размери, но фактът си е факт. В издадената неотдавна в Скопие 135-томна поредица "Македонска книжевност", с благословията и материалното попечителство на местната "власт", са надминати всякакви граници на достоверност, професионализъм, коректност и добросъвестност. Това го доказва по безспорен начин още първият том на поредицата "Македонска книжевност IX-XVIII век", чието съставителство е дело на редовния професор и научен съветник в Института за македонска литература при Скопския университет Илия Велев, който е автор на повече от 30 книги и 300 научни студии в областта на медиавистиката, византологията и литературната историография.

Прочее, когато става дума за средновековна литература, не може да не се припомни, че през изминалите десетилетия македонистите в Скопие хвърлиха неистови усилия, за да сътворят "темели" на своята теза за някаква мнимна духовна приемственост от миналото и днешната културна идентичност.

По време на комунизма философските факултети на Белград и Скопие бълваха идеологически кадри. В Скопския университет кипеше и вреше от "научна" дейност, насочена към "македонизиране" на средновековната българска литература. В големите университети в чужбина бяха хвърлени огромни средства за създаване на катедри и купуване на научни лобита по "македонистика" за сметка на българистиката. Но това е дълга и пространна тема, която е за друго място.

А какво по-точно е натворил в конкретния случай Илия Велев в този първи том от 135-томната поредица, с който има претенцията да положи темелата на "македонската идентичност" и "континуитета (при-

В издадената 6 съседната гържава поредица от 135 тома "Македонска книжевност" наши средновековни автори са представени като... македонски

емствеността) на македонския книжно-исторически развой? Ако решим да повярваме на професора от Скопие, ще излезе, че с този сборник той си е поставил доста скромна цел - да представи "десет-вековните (!) книжно-исторически процеси в Македония, да покаже какви оригинални

Ктиторска икона на княз Борис I в манастира "Св. Наум" в Охрид, с избодени очи от... неизвестен извършител.

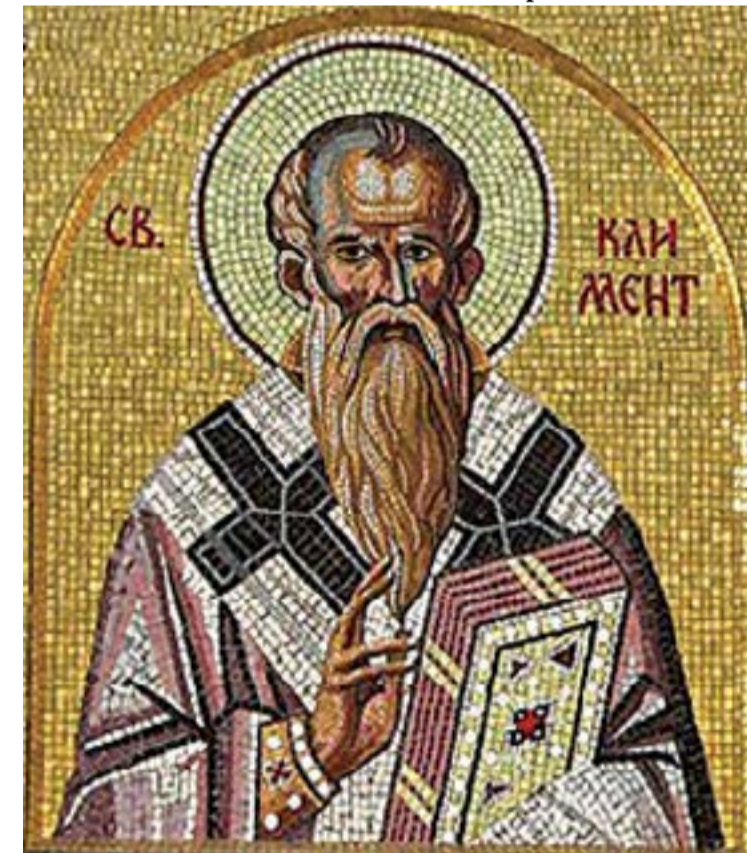
творби са се появили в македонските книжни центрове през IX - XVIII век". (с. 17-18). Велев твърди, че повечето текстове в антологията са преведени от черковнославянски, като повтаря познатата скопска теза за съществуването на някакъв "славяномакедонски език" (с.10). Всичко това той правел, за да отстои поруганата през вековете от "асимилаторите" (включително българските!) "македонска идентичност".

Но още в своя предговор към сборника професорът-медиевист пуска своето манипулативно "фитилче" - поради конфронтацията с "българскиот цар Симеон" по време на Преславския събор през 893 г. Св. Климент и Св. Наум се били отдръпнали в Македония, създавайки Охридската книжовна

школа, което било потвърдил отделния статус на нейните "протагонисти" спрямо средновековната българска книжовна традиция (с.11). Тези свои "открития" Велев подплатява с твърдения за някаква трайна византийска културна приемственост в никога не съществувалата в миналото македон-

"продължител на всеславянската писменост и просветителство" (с. 104), докато Наум направо е обявен за "македонски светител, просветител и книжевец" (с. 177). "Двайцата с Климент не били съгласни с решенията на Преславския събор и се "повлекли" в Македония. Така се появила исторически ясно границата между духовната и културна традиция в България и Македония". (с. 133-134).

Всичко българско е... македонско - няма да е пресилено, ако се каже, че това е бил принципът, по който Илия Велев е съставил своята "Македонска книжевност IX - XVIII век". Той твърди, че в нея е представил 50 македонски книжовници (!) Где що е стъпил - само македонец, всичко е македонско. Даже Константин Преславски (Константин Презвитер) бил "един от най-изтъкнатите македонски химнографи (поети)" !!! (с. 148), само защото се е отбил за кратко при Св. Наум (!) в Брегалница. За Презвитер Козма има-

Св. Климент Охридски, нарочен от скопския професор Илия Велев за враг и опонент на княз Борис I и цар Симеон.

ло опити той да бъде свързан с Преславската школа, "но все пак преобладавали (?) мненията, че той произлиза от Македония" (с. 180). Йоан Презвитер бил "македонски книжовен деец и преводач от Охридската школа" (с.205). Даже богомилството било дошло от Македония. Нищо, че документи като Виенския препис от XII век и

Каркасонския от XIV в. говорят, че то си е чисто българска ерес. Затова богомилите в Западна Европа са се наричали "бузери" и "катари", а не "македонци", нали? Това и до ден-днешен се знае по целия цивилизован свят, но според Ил. Велев било известно, че "новявата на богомилството топографски (!) се свързвала с Македония" (с. 209). Арсений Солунски бил "македонец славянин от Солун" (с. 254). Йосиф Брадати бил "македонски книжовен деец от XVIII век" (с.344). Може би само поради това, че е бил роден в Разлог...

Каква обаче е историческата истина? ...

Такава, че през 837 г. хан Пресиян спечелва "битката при Сер" и по-късно присъединява византийската географска област Македония към България. Именно в Македония, на река Брегалница, новият наследник княз Борис I "приема царството" и след като през 865 г. въвежда християнството, по-късно създава в Плиска, първия книжовен център, който след това е преместен в Преслав. Именно Бо-

„НОВИЯТ СВЯТ“ НА ИЗВРАЩЕНЦИТЕ КАТО ВСЕМИРНА СОДОМСКА АНТИЦЪРКВА

Олга ЧЕТВЕРИКОВА

Тамениха истината Божия с лъжа, и се поклониха и служиха на творението повече, отколкото на Твореца, Който е благословен векови. Амин. Затова Бог ги предаде на срамни страсти: жените им замениха естественото употребление с противоестествено; също и мъжете, като оставиха естественото употребление на женския пол, разпалиха се с похоти един към други, и вършиха срамни мъже на мъже, та получаваха в себе си отплата, каквато подобавяше на тяхната заблуда." (Рим. 1:26-27)

"...и ако градовете Содомски и Гоморски осыди на разорение и превърна на пепел, та ги постави за пример на бвдещите нечестивци." (2 Пет. 2:6).

(Хомосексуализъм - извратено полово влечение към лица от същия пол. Тълковен речник на руския език от Ушаков).

През последните две десетилетия светското общуване стремително потъва в състояние на древно езичество, характерно за онази епоха, в която Христос още не се е явил в света. Времето като че ли се е върнало назад

Олга Четверикова е доцент, кандидат на историческите науки, преподавател в МГИМО и автор на множество книги, изследвания и публикации в областта на политиката и религията.

Религиозни източници на содомизма

и народите, решително отхвърляйки наследството на многовековното християнство, под лозунгите за свобода и прогрес, се връщат в допотопните времена, старейки се във всичко да приличат на наследниците на Каин.

Характерно, че точно когато християните отбелязват 1700-годишнината от приемането на Миланския едикт (313 година), утвърждаващ свобода на вероизповеданието в Римската империя и полагащ началото на християнизация на държавата, на Запад повсеместно се легализират содомитските бракове. Ако християнските императори Константин II и Константин въведоха за содомитите смъртно наказание, то днешните европейски управници обявяват за престъпна не само всяка дискриминация спрямо извращенците, но дори и моралното им неприемане.

Макар и случващото се да изглежда като обективен процес, става дума за добре управлявана всеобща либертарианска революция, осъществявана от разбунтувано против Твореца общество от нехора и насочена към изменение на самата същност на човека, лишаването му от неговите духовни основи, естествени биологически корени, разрушаване на

семейството и традиционните обществени връзки.

Става дума за пълно „реформатиране“ на човека, така че да стане възможно неговото въстпване в антицърквата на сатана.

Религиозни източници на содомизма

В повечето древни езически общества не е съществувала нравствена забрана на мъжеложството. То било общоприето и често имало не толкова чувствено-удоволствен, колкото култов характер. Това било характерно както за Древния изток, така и за Древна Гърция, Древен Рим, келтите и пр. Хо-

мосексуалните отношения се явявали или част от свещената храмова проституция, или влизали в ритуала на възрастовата инициация, при която момчетата ставали подчинени обекти на възрастен хомосексуалист.

Спомощта на тази инициация била потискана тяхната воля и те спяло се подчинявали на племенните вождове-жреци. Подобен мистически ритуал съществувал и в Древна Гърция, в Атина, където хомосексуализмът бил институционализиран и обезпечавал юношите от богати семейства да получат място в управлението на държавата.

Инициацията се осъществявала като правило и с бъдещия тъст. При нея на младия човек се давала ролята на жена, а когато достигал зряла възраст, получавал за жена дъщерята на своя учител. Пример за такава социална организация на хомосексуализма била и средновековна Япония, когато политическият живот на страната се намирал в ръцете на самураите, които с помощта на хомосексуалната любов възпитавали у юношите абсолютна преданост към господаря.

Доколкото хомосексуализмът бил разглеждан като ритуален начин за подчинение, той бил използван и в отношенията със социално неравни хора, например като унижение и превръщане в абсолютни роби на военнопленници, както е било в Древен Египет. Съществувала е и комерсиална мъжка проституция, сексуално обслужване на робовладелци от техните роби, използване на евнуси и кастрати за сексуални цели.

На стр. 8

КАК СКОПИЕ ПРИСВОЯВА...

ските мизи, които обикновено народът знае и като българи". За да създаде условия за дейността на Климент в Кутмичевица, Борис сменя комитата на областта и щедро му дарява имоти, с указанието "да премахне равнодушието на българите към божествените неща" (Д. Хоматиан). Вече през 893 г. Климент Охридски е ръкоположен от цар Симеон за "пъв епископ на български език" (според Теофилакт). През 915 г. той идва в Преслав с молба към Симеон да бъде освободен от високата длъжност заради напредналата си възраст и умората, но българският владетел му отказва. Тогава за негов заместник в Охрид е назначен св. Наум, който според житиеписците, е "роден и отрасъл в пре-

делите на Мизия". Такава е истината за "конфликта" на Климент и Наум с Борис и Симеон и за "македонския произход" на двамата забележителни български светци и книжовни просветители.

Кога е имало македонски ръкописи?

Никога! Никога не е имало средновековни македонски ръкописи - отговарят компетентните специалисти, противно на твърденията на днешните скопски медиависти и на Илия Велев. Има старобългарски, руски и сръбски оригинали и преписи, но не и "македонски", по простата причина, че нито в Средновековието, нито по-късно е имало някакъв "македонски" книжовен

център. Охридският център в Кутмичевица, както и центровете в Преслав и Търново са български. Доказват го фактите, а не политическите манипулации с днешна и вечерашна дата.

Колкото до конкретния случай за "Македонската книжевност IX - XVIII век" на Ил. Велев, той с лека ръка е "помакедончил" всички български книжовници от този период. Би трябвало да се очаква, че един толкова авторитетен учен ще подходи сериозно и няма да заложи своето име в толкова елементарни политически манипулации и исторически спекулации, каквито е натворил при съставянето и редакцията на този сборник. При това - да припомним, че тази 135-томна поре-

дица - литературен "пантеон", според властите в Скопие, се разпространява в превод на английски в над 50 държави в света. С мегаизданието вече са "загрибени" стотици национални библиотеки, културни институти и дипломатически мисии в света. Нещо повече, поредицата предстои да бъде преведена на китайски, арабски, френски, немски, италиански, турски, албански и т.н., като продължи тиражирането по света на мнимото "македонско" духовно наследство.

Не е наша работа да анализираме как и по какъв начин, с какви "научни" доказателства старобългарските книжовници са станали... "македонски". Нека с това да се заемат българските специалисти

лингвисти и филолози, медиависти, да си каже мнението българската наука. Но е повече от скандално изконно старобългарска литература да се тиражира по света като македонска чрез нагли исторически фалшификации и политически лъжи. За това вече следва да си каже думата и българската държава.

Добросъвестство - да! Разбирателство - да! Културно съгласничество - да, но не на всяка цена. Първо трябва да се признаят историческите и културни реалисти. Останалото е махленско и кокошкарско шмежеруване, усукване на дребно, или пладнешки обир. Ако македонистите в Скопие са си харесали за своя литературен "темел" българското историческо и книжовно наследство - добре, но да незоват истината и да вървим заедно нататък - към Европа и света.

„НОВИЯТ СВЯТ“ НА ИЗВРАЩЕНЦИТЕ КАТО ВСЕМИРНА СОДОМСКА АНТИЦЪРКВА

От стр. 7

В това отношение с крайна степен на разпуснатост се отличавали римските знатни патриции, особено в периода на гоненията против християните.

Историкът Арно Карлен, указвайки, че от първите 15 римски императори 14 били содомити, пише: „Те встъпвали във взаимодействие с такива култове, че отклоненията на императорите ставали възможно най-скандални.

Комод, завзел трона през 180 година, се появявал публично в женски одежди и бил удушен от хомосексуалния си фаворит;

Адриан обожествявал хомосексуалния си любовник Антоний.

Но никой не може да се сравни с Хелиогабал, започнал своето управление на четиринадесетгодишна възраст през 218 г., възпитан в Сирия като жрец на Ваал. Той влязъл в Рим съпровождан от сирийски жреци и евнуси, облечен в коприна, с руж на бузите и очна линия. Различни историци сочат, че събрал римските хомосексуалисти и се обръщал към тях като момче проститутка; обличал наметало и стоял на вратите на бордеите; опитвал да принуди лекари да го превърнат в жена; отдавал се на содомици, изпълнявайки ролята на Венера в пантомимни спектакли; публично целувал гениталите на своите фаворити и като Нерон формално се оженил за един от тях... Хелиогабал установил в Рим гигантски ашрим (фалически култ), от каквито еврейските царе се опитвали да очистят своята земя“.

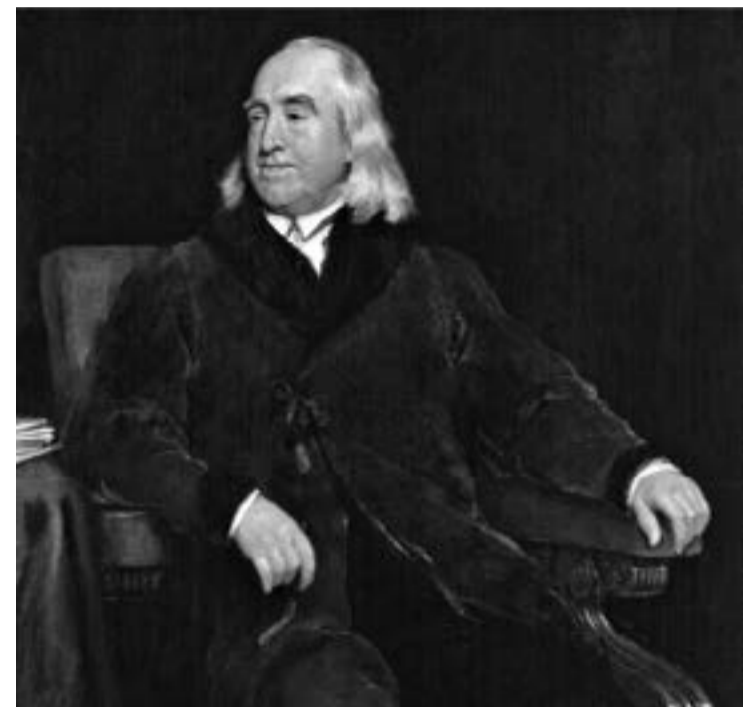
Както показва историята, източник на содомския грях не е грубата чувственост на древния човек, а пълното помрачение на неговото религиозно съзнание, окултно-пантеистичният, демонически характер на езическия светоглед.

Известно е например каква роля са изиграли в развитието на хомосексуализма в Древна Гърция ритуалите, привнесени от Изток с Орфически мистерии и култа към Дионис, в които приемали груби и извратени форми. В Рим те били известни като вакханалии.

Именно това демонично, окултно значение на содомизма се разкрива в Книга Битие, където този грях, единствен измежду всички, се определя като „мръсотия“ – по този начин е преведена еврейската дума toevah, чието автентично значение е култа, „нечистота“, „И казал Господ на Моисей: „Ако някой легне с мъж като с жена, и двамата са

извършили мръсотия: да бъдат умъртвени, кръвта им е върху тях“ (Левит 20:13).

Действително, цялата библейска история с град Содом свидетелства, че той е представлявал сатанинско общество, възмущение на содомокрация, при която съответното действие имало култов характер (като освен него имало още четири такива града, т.е. това не е

Джереми Бентам

било изключително явление). Когато Бог, узнавайки за безбожното поведение на жителите на Содом и Гомор, изпратил там два ангела и Лот ги помолил да пренощуват, всички жители, „млади и стари“, обкръжили дома му. Содомяните поискали от Лот „изведи ни ги, да ги познаем“, т.е. да ги изнасилват. Ясно е, че те не търсели чувствено наслаждение, а искали да осъществят ритуален акт с пришествието, като ги хвърлят на олтара на своето божество, на сатана. Именно заради това Господ унищожил Содом и други подобни на него градове. Содомизмът представлява не просто ритуален акт, а религия, която поема отговорността за кошунственото подмяне на Божия образ с дяволския. Най-пълно това е представено в Кабала, тайното юдейско учение, което започнало да се оформя по времето на вавилонския плен, при който юдеите били тясно общени с халдейските жреци и заемствали от тях пантеистичния мироглед, обединяващ божеството с природата и прехвърлящ върху него нейните закони.

Бог (Ен-Соф), според учението на Кабала, се явява безкрайно нищо, съчетаващо в себе си дух и материя, женско и мъжко начало. Мъжкият принцип изтича от дясната му

страна, женският – от лявата. Първият човек Адам бил също такава духовно дуполово същество – андрогин. Но бидейки съблазнен от земните неща, той придобил плътско тяло и отделил от себе си женското начало, се оказал разделен на полове. Заедно с Адам били създадени множество души, които съставлявали една колективна душа и, които също били андро-

вения морал и го подлагало на угавно наказание.

Все пак тази практика не изчезнала напълно, съхранила се в тайни окултни общества и секти, в които ѝ бил придаван все така сакрален смисъл. Свързаните с кабализма антихристиянски секти на гностиците и махоните, изхождайки от дуалистичния светоглед (дух – добро, материя – зло), смятали видимия свят и плътта за творение на злото, а нощните на „гносиса“ – за избрани, и се чувствали абсолютно освободени от нормите на общоприетия морал. Както пише изследователят Пюеш, „тук става дума за бунт в много по-голяма степен, отколкото за критика и несъгласие... против човешкото наслаждение, против самото битие, света и даже Бога. И този бунт може да доведе... до nihilизма на „гностиците либертарианци“, които нарушават всички естествени и нравствени закони, злоупотребяват с телата си и с всичко на света, за да унижат всичко, да го изтомят, отхвърлят и разрушат“.

Отхвърляйки любовта, гностиците и манихеите отхвърляли и брака, и раждането на потомство, считайки съпружеството за низше наследство. Гностикът Маркион например заявявал, че чрез въздържанието от съпружество и отказа от продължаване на човешкия род той безпокои Твореца. Гностиците утвърждавали, че отнемането на тайнството на брака и подмяната му с мъжеложество ще из-

гинни на небето, но при раждането им тяхната цялост се нарушавала и те губели съвършенството и хармонията си.

Така Кабала интерпретира грехопадението и доколкото целта на живота е освобождаването от плътското тяло и възвръщането в предишното състояние на цялост и сливане с божеството, то и разделението на полове се разглежда като временно явление на дисхармония, водещо до космически хаос. По този начин содомският бунт против Твореца придобил изначално религиозна обосновка, противопоставяйки се на библейското „И сътвори Бог човека по Свой образ, по Божий образ го сътвори; мъж и жена ги сътвори“.

От признаването и утвърждаването на християнството в Римската империя до XIX век мъжеложеството на Запад се и разглеждало като извращение, явяващо се в резултат на съзнателен човешки избор. Това отношение било обусловено от твърдата позиция на Християнската църква, оценяваща това явление като смъртен грях, изцяло изменящ личността, като противостоенствен блуд („блуд, извършена против природата“), като страст, преминаваща в навик, което значи болест на душата. Съответно и гражданското право квалифицирало мъжеложеството като престъпление против обществото на човека от индивидуализма на двойката, от егоизма на любовта и семейството.

Такова дуалистично виждане не на света и отношение към семейството и брака по приемственост се предава и на новоманихейските секти – павликяни и богомили, наречени по-късно катарите, чиято практика народът така и наричал – мъжеложество. Този грях бил разпространен

и след рицарите на Тамплиерския орден. След тайно посвещение обетът за целомъдрие, бедност и послушание губел за тях всякакво значение и вместо смирение сред тях процъфтявали разврат, разпуснатост и религиозно безразличие. Наследници и пазители на учението на храмовниците станили шотландските франкамасони, изиграли главна роля при формирането на висшите степени на движението на свободните зидари.

С укрепването на позициите на масонството и с развитието на създаденото от тях идейно движение на Просвещението сред западните елити, започнало да се променя и отношението към мъжеложеството. Първият трактат за неговата защита, борещ се за неговата декриминализация, бил „Есе за неперастията“, написан през 1785 г. От известния английски „просветител“ Джереми Бентам, автор на теорията на утилитаризма, изхождаща от възгледа, че смисълът на човешкия живот е стремелът към наслаждение.

Бентам призовавал да бъдат отменени санкциите против мъжеложеството и скотоложството, защото били „резултат от ирационални религиозни страхове, породени от старозаветното разрушение на Содом“ и укрепени благодарение на „ирационалната антипатия“ на обществото към наслаждения от всякакъв вид. „Очевидно – пише Бентам – то (мъжеложеството) не предизвиква у никого никакво страдание. Напротив, то принася удоволствие... То не предизвиква никакво сериозно опасение и в него няма нищо, от което да се плашим. С него се занимават само тези, които сами решават да бъдат такива и, които намират в него удоволствие.“

По този начин Бентам утвърждавал, че содомизмът не е болест, а доброволен, съзнателен избор на човека и оценявал това явление като положително. Значението на неговия трактат се изразявало в това, че той първи дал рационално обосноваване на правото на мъжеложество, изхождайки от концепцията за естествените права на човека, и именно тази аргументация лежи в основата на съответните правни актове в най-ново време. Углавното преследване на содомитските отношения било отменено първо във Франция през 1791 г., което било следствие от революционния масонски прерват и приемането на Декла-

д-р Радко ХАНДЖИЕВ
Bulgarian Press Pool-Budapest

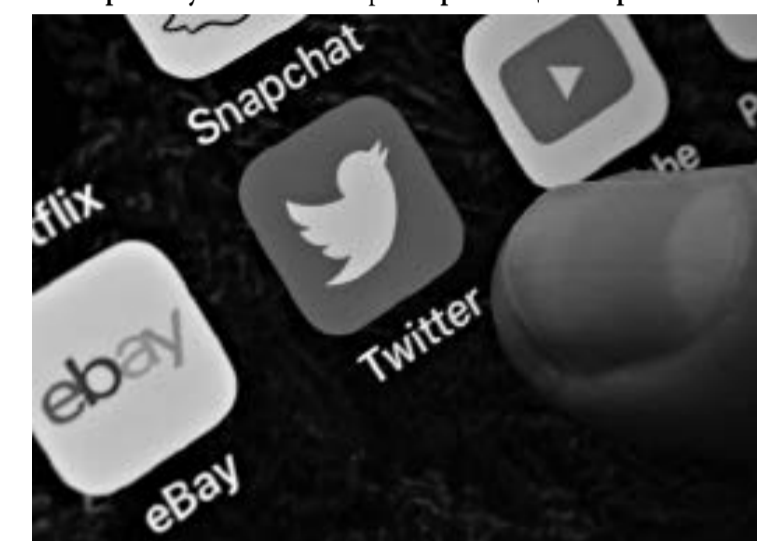
Ако някой продължава да твърди, че на Запад няма цензура, че всеки гражданин на страната членка на Евросъюза, на САЩ, Канада и други държави, споделящи т.нар. евроатлантически или сродни на тях ценности, има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово, звук, изображение или по друг начин; че печатът и другите средства за масово осведомяване са свободни и не подлежат на цензура; той или е невежа, или е патологичен лъжец. Цензурата е един от главните инструменти за потискане на обществено мнение, за манипулиране съзнанието на мнозинството от населението, за моделиране на хората в послушни изпълнители на волята на господарите на парите, прокарвана най-вече чрез скрити послания, които обикновеният човек не е в състояние да осмисли. Целта е постепенно „да осъзнае“, че налагането на цензура е за негово добро, подпомага кариера-

ЕВРОПЕЙЦИТЕ ВЪСТАВАТ СРЕЩУ ЦЕНЗУРАТА НА BIG TECH

та му, предпазва го от „лоши“ влияния, чрез които злонамерени външни сили искат да го унищожат...

Неотдавнашните президентски избори в САЩ нагледно демонстрираха на американците, на Европа и на света, мястото, ролята и манипулативния потенциал на цензурата на социалните медии. Фактът, че Twitter забрани за постоянно акаунта дори на американския президент Доналд Тръмп, а впоследствие Facebook и Instagram, също блокираха акаунтите на вече бившия POTUS (President Of The United States), предизвика буря от негодувание в публичното пространство. Въпросът как формират политиките си най-големите и доминиращи компании в областта на информационните технологии в САЩ – Microsoft, Amazon, Google, Facebook, Apple – наричани накратко Big Tech, все по-отчетливо се превръща в основната тема на публичния дискурс. Нещо повече, Apple, Google и Amazon станаха обект на обществено разследване след като направиха недостъпно мобилното приложение наречено Parler. За оне-

зи, които не са в час с ускорения прогрес на сектора, нека популярно поясним, че Parler е американски микроблог и социална мрежа, пусната онлайн през август 2018 г. Макар

да се самоопределя като свободна на словото и обективна алтернатива на другите масови социални мрежи като Twitter и Facebook, редица специалисти, включително журналисти, смятат Parler за прикритие на крайнодясната му потребителска база.

Значимостта на възникналата проблем е показателна и от факта, че наред с многоброй-

ните потребители, германският канцлер Ангела Меркел и френският министър на икономиката Бруно Льо Мер, също изразиха загриженост от нарастващата свръх сила на

Big Tech. Дори по някои западноевропейски канали бе излъчен филмът „Социалната дилема“, разглеждащ отрицателните ефекти на сайтовете социални мрежи върху човешката психика и социалните взаимоотношения като цяло.

През юни м.г. унгарската фондация Sz zadv g („Краят на века“, създадена през 1993 г. като консервативен поли-

тически мозъчен център за политически и социални изследвания и анализи на общественото мнение), проведе проучване на политическото въздействие на социалните медии. Прогнозата на фондацията бе, че тоталитарните експерименти и стремежът към дигитална диктатура от страна на всеобхватните технологични компании, ще придобиват все по-големи мащаби, включително ще могат да действат като потенциални участници срещу демократично избрани политически ръководители и дейци. Става безспорно, че това е нов начин за въздействието върху политиката чрез приватизирана публицистика. А с това и възможността за нов вид тирания. Примерът с цензуриране на акаунтите на президента Тръмп е само началото...

Според експертите на фондацията, налице е реална опасност частните компании на Big Tech да създадат в западния свят социална кредитна система, подобна на тази в Китай, под централен, държавен надзор.

На стр. 10

„НОВИЯТ СВЯТ“ НА ИЗВРАЩЕНЦИТЕ КАТО ВСЕМИРНА СОДОМСКА АНТИЦЪРКВА

рацията за правата на човека и гражданина. По-късно, през 1810 г., това било потвърдено и от Наказателния кодекс на Франция, съгласно който на наказание подлежали само тези, които сами решават да бъдат такива и, които намират в него удоволствие.“

Грехът се превръща в болест

Положението се променя в края на XIX – началото на XX век във връзка с налагането на строго научно-рационален подход към проблемите на развитието и човека. Това се проявява в раждането на множество нови

„науки“ – социология, психология, сексология, евгеника и пр., което съвпаднало с възвръщането на езическата окултна мистика. На тази вълна се формирало и ново, феминистко движение, поставящо в центъра на своето внимание отношенията между полове. Решаваща роля за неговото установяване изиграли отново същите масонски кръгове, имащи за задача да въвлекат жените в антихристиянски и либертариански възгледи и да ги изведат от лоното на Църквата. Както се указва в един от документите на конвента „Великият изток“: „Само протестирайки против закона и християнския морал, ние ще разчитаме място за нов морал, в който няма да има необходимост от законодирание“.

Зародил се като движение за равни политически права (суфражизъм), феминизмът много скоро се съсредоточил върху нуждата от промяна на положението на жените в семейството и преразглеж-

дане на тяхната социална мисия в този свят. Повдигнал искането за разрешаване на употребата на противозачатъчни средства, а след това и на абортите, тоест детейбийство, радикалният феминизъм преминал към пропагандиране на свободната любов и отричането на брака, придобивайки с времето ясно изразен малтусиански характер. Неомалтусианството, пропагандиращо евгениката, по това време се намира в подем, в негова подкрепа се създават множество добре финансирани феминистки групи и асоциации.

Най-показателна в това отношение била дейността на американската феминистка Маргарет Сентър, основала през 1914 г. списание „Женски бунт“ (с мотото „Нито богове, нито господари“), в което за първи път бил използван изразът „контрол на раждаемостта“, влязъл впоследствие в името на основаната от тази дама Американска лига за контрол на раждаемостта, която намира своето продължение

в дейността на Международната асоциация за семейно планиране. През цялото това време окултно-масонските кръгове, оставайки в сянка, контролират движението и го направляват в нужното им русло. Периодически те се „осветявали“, за да напомнят на лидерите на новообразуваното се революционно общество за главните му цели. Един такъв рупор била известната представителка на теософията, масонка 33 степен Ани Безант, която на конгреса на свободните мислители в Брюксел през 1880 г. провъзгласила: „Преди всичко трябва да победим Рим и неговите процори, да се борим с християнството навсякъде и да изгоним Бога от небесата“.

Теософията, като най-популярно окултно-мистическо учение от този период, изиграла важна роля в разпространението на либертарианските идеи. Това учение било развито от световноизвестната окултистка Е. Блаватска и представлява-

ло смесица и обобщение на кабала, гностицизъм, херметизъм, манихизъм, будизъм и индуизъм, на основата на които били формулирани догматите на съвременния окултизъм.

При цялата си търпимост към други религии и философии теософията хранела ненавист към монотеистичните религии и на първо място – към православие. Основният „принос“ на Блаватска се състоял във формулирането на идеята за „новия свят“, в който ще управлява притежаващата по-развит разум, засега все още формираща се шеста раса. Тя на свой ред ще започне „подготовка“ за седмата раса, която ще се представлява вече от чисти духове, с появата на които човечеството ще завърши цикъла на своето земно развитие и ще се пресели на друга планета, за да започне нов цикъл.

Слева

С тази разлика, че китайската система се създава за благото и възходящото развитие на цялото общество, докато замисълът на Big Tech е да подчини обществото в интерес на единият процент от свръхбогатите на земята. Иначе казано, социалните медии се превръщат от един от най-важните, в най-важният фактор за формиране на политическата реалност в XXI век.

Възниква обаче въпросът: каква част от населението на земята може трайно да се поддаде на тази свръхманипулация и оттам – да бъде изцяло подчинена на мерцачите на Big Tech?

Европейците по-малко се доверяват на социалните мрежи, отколкото на масмедиаите. Проведените проучвания на фондацията Századvég в

ЕВРОПЕЙЦИТЕ ВЪСТАВАТ...

27-те държави-членки и Великобритания сочат, че 57% от анкетираните (48% в Унгария) изобщо не вярват на социалните мрежи; при това, налице е леко увеличение на недоверието в сравнение с 2019 г., когато е било 54%. Що се отнася до националните медии, макар обикновено да са подозрителни към информацията им въобще, само 34% от европейците ги отхвърлят; докато по-голямата част от анкетираните (52%) имат известно доверие в националните медии.

Европейците отхвърлят цензурата в социалните медии

По отношение на цензурата, едва 25% от анкетираните във всички държави-членки

и Обединеното кралство смятат за приемливо социални мрежи да изтриват съдържанието на определени мнения и информации на политическа основа, т.е., на такива, които са считани за „политически некоректни“ от собствениците на медиите. Отхвърлянето на цензурата е по-високо в бившите социалистически страни (64%) и в страните от Вишеградската четворка (62%), отколкото в държавите-основателки и присъединилите се към ЕС преди 1989 г., където е 57%. Интерес представляват двете крайни оценки – най-ниската в Германия (44%) и най-високата в Унгария (69%), чрез които анкетираните заявяват, че политическата цензура в сайтовете на социалните медии е неприемлива. В нито една държава-членка обаче, мнозинството от анкетираните не смята за приемливо да се изтрива потреби-

телско съдържание на политическа основа. Гражданите на бившите социалистически страни изглежда са по-чувствителни към въпроса за цензурата, отколкото западноевропейците, сочат анализаторите на фондацията. Според тях този факт може да произтича не толкова от миналия опит (преди 1989г.), колкото от практиката на много по-сложната и перфидна западна диктатура на „политическата коректност“. Няма съмнение обаче, че въпросът за социалните мрежи се е превърнал в политически. Това „откритие“ не се дължи толкова на медиите манипулации в неодамните избори в САЩ, Достатъчно преди това, в Сената на американския Конгрес бяха проведени няколко изслушвания с лидери на компании от сектора Big Tech. И един от най-активни-

те участници в тези дебати бе републиканският сенатор от Тексас Тед Круз, който с особена загриженост насочва вниманието на обществеността в САЩ и в света, към политически базираната цензура, както и към изключителната концентрация на власт в големите технологични компании. Що се отнася до Унгария, експертите на фондацията предупреждават, че в кампанията за парламентарните избори в страната през 2022 г. социалните медии вероятно ще играят много по-важна роля от всякога – обстоятелство, което най-малкото ще бъде придружено от опити за ограничаване и забрана на националните, консервативни мнения. Тази „техника“ бе приложена с успех в САЩ и със сигурност може да се мултиплицира в Унгария, България и другад, където предстоят избори.

В предизборна обстановка, когато в България политиките ни засипват с щедри хвалби и обещания за светло бъдеще, разваляйки едни коалиции, за да създадат други, още по-неморални и дори перверзни, като тази на „родолюбциите“ Веселин Марешки и Валери Симеонов, забелязваме удивителни прилики с колегите им от Турция. Например президентът Ердоган, „приятелят Тайпи“ на Бойко Борисов, ощастливи народа с радостната вест, че

скоро ще прати турски астронавт на Луната. И Турция, подобно на България, се гърчи пред очакваната или започнала вече трета вълна на корона епидемията, но властта се опитва, както пише Ботев, „с късите си крачета да улови месеца за рогата“. Нещо повече, Ердоган обещава да построи пристанища в Космоса. Вярват ли му турците? Вярват му някои, както у нас вярват на Борисов. Ако и нашият Вожда обещае да построи четири лентова магистрала на Луната, ще се намерят избирате-

ли, които „да му гласуват“. Въпреки срутцищата, свлачищата, потопите и пропаданията на мостове и магистрали тук, на грешната земя. После се сърдят на Иво Христов, заради твърденията му за високия процент на дебилите у нас. Виждат какво пише Мустафа Балбай във всекидневника в „Джумхуриет“ (11.02.2021), и ще се убедите, че приликите в двамата партийни и държавни ръководители, не са случайни.

ЗОРА

за реалностите, се казва: „Ти на Луната ли живееш?“ В този смисъл, и Ердоган не може да се смята за чужденец на Луната..

Нямаме ядене...
Нямаме ваксини...
Имаме си Луна...

Ако се върнем на Земята...

Когато се полагат всякакви усилия да се постави под опека Босфорският университет, който са предпочели студентите, влезли сред първите хиляда на приемните изпити, и в този смисъл, където са събрани най-силните умове...

Когато продължава надпреварата студентите да се обявяват за терористи...

Когато се унижават академиките, заради положението на съпругите им...

Когато се отваря дискусия, дали да се изпълняват или не решенията на Конституционния съд...

В една обстановка, когато и най-трудно излизаният на улицата социален слой, еснафът, казва: „ножът е опрал до кокала“.

Отиването на Луната му дойде добре...

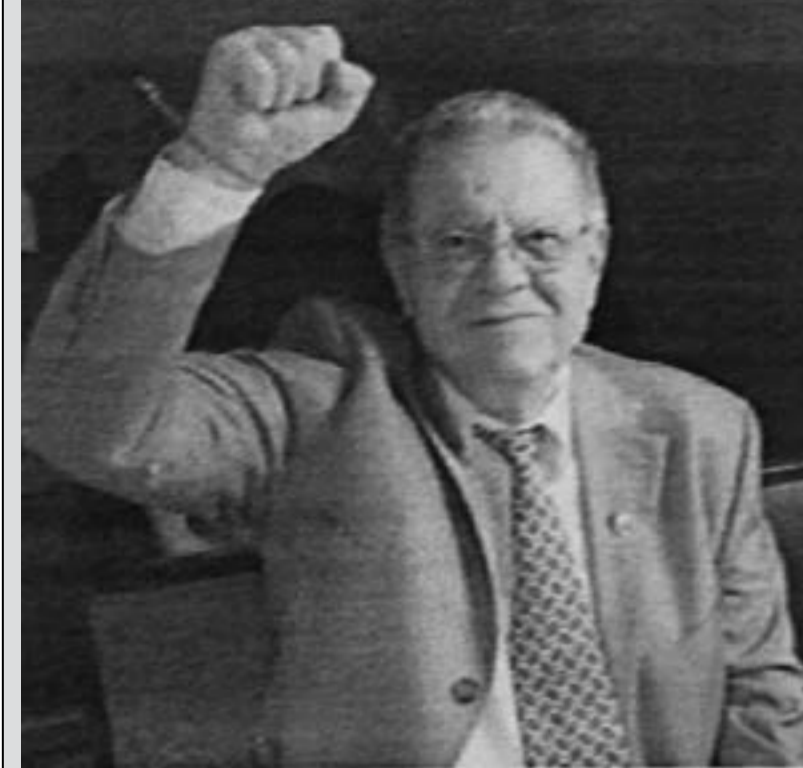
Изпитваме безпокойство само от това, че „ще кажем твърдо на Луната“, каза той!

Да не се раздрусаме излито, викам аз!

През 1956 година бях студент като вас. През зимните

ДРУГАРСКА ЖАЛЕЙКА

40 дни от внезапната смърт на нашия съученик, приятел и воен другар Владимир Събев Димитров (Вили).

(1935 г., Сливен – 03.01.2021 г., София)

Скъпи приятелю, стари бойни другарю,

Строго, като в Суворовски строй пред мавзолея, отминаха 40 дни от неочакваната и нежелана от никой от нас раздяла с теб. Годишните на невръстната ни юношеска младост, ни закърмиха с идеите на нашите бащи и майки. Младите ни сърца загугтахха с вярата, че и ние ще отдадем своите сили и младост в борбата за осъществяването на великия идеал за благото на всички трудови хора. Своите знания и умения ние посветихме в преобразуването на онази изостанала България и успяхме, с подкрепата на целия народ, да превърнем любимото ни Отечество в модерна и успешна държава. Селското стопанство, индустрията, културата и спорта на онази наша България, която не успяхме да построим, но с която се гордеехме, бе обобщения образ на завета и мечтите на нашите предци. И това бе подвиг, който би бил немислим без вярата на народа в правотата на нашето дело. Днес той уви, чезне в „прелетите“ на стария, измамен, експлоататор-

ски и несправедлив капиталистически строй. Това бе твоята изгаряща болка. Това остана и нашата обща нерадост. Но ти беше достоен син на своя всеотдаен баща Съби Димитров. И ние се гордеем с теб, защото бе пример за всички нас, твоите другари. Ти пред очите ни, без остатък, отдаде най-хубавите години на живота си, за преуспяване на нашето любимо Отечество. Ти, скъпи приятелю, ти, стари, бойни другарю, възпита достойни наследници. Непрежалима е тяхната загуба, а нашата болка е неутешима.

Липсваш ни, Вили. Страдаме. Но и в страданиято усещаме до себе си твоя несломим дух.

Ти имаше един идеал – щастieto на обикновенния труженник. Вятърът на историята помрачи това щастие. Но пак той, вятърът на историята, ще възроди нашия общ идеал, ще му вдъхне сила за нов живот и борба за неминуема победа.

Дълбоко се прекланяме пред светлата ти памет.

От всички твои другари, Суворовци.

НЕ МОЖЕМ ДА ЖИВЕЕМ И ДА ПИШЕМ, КАКТО ВЧЕРА...

Защо правим нашите срещи? Би било трудно да отговорим с някаква точна дифиниция. Осем години подред имах желание да ви видя съвършено реално. Във вашите лица виждам бъдещето. Всичко друго е нерелевантно. Може да бъде гениално, глупаво или погрешно, но не почива на реалното. Виждам необикновено количество нови лица и това ме радва. За първи път, от толкова години, мнозинството са дебютанти в нашите срещи. И това не е случайност. Ето, гледам ви и си мисля – такава е времето, епохата. Ние изведнъж се срещаме с огромно количество нови действащи лица във всичко, в живота на човечеството.

Говорят за ново мислене, за революционно мислене. Ние имаме своя, наша, със собствени проблеми, перестройка. Как е в българската литература? В Съветския съюз литературата кипи и бушува. Вестниците и списанията се гърчат и продават на черна борса. Излизат книги след книга – силни, интересни. Възкръсват Пастернак, Гумилев... А в нашата литература? Опитваме се да подражаваме. Оказа се, че в последните 30 години сме свършили някои неща, които ни пречат да бъдем гладиатори. Нямаме такива книги, които да хвърлим на арената. Неиздадени книги има и ще има в цял свят. Не можем да ги изстреляме като явления, като духа в бутилката. Това добре ли е или зле? Зле е. Защото ние трябва сега да ги напишем. Няма кой да ни свърши работата.

През 1956 година бях студент като вас. През зимните

месеци тичах по тъмно към университетата, купувах вестници, влизях в студентската аудитория и започвах да чета. Същото правеха бели от вестници. И професорите ни завидяха, че можехме да ги четем. Книгите, като всичко друго на този свят, се раждат, живеят и умират, дори и най-добрите потъват в Лета. Никого в историята не са умирали толкова много книги за толкова кратко време. Много писатели се отказваха някога от своите книги. Това беше естествено, произтича от априлското поколение. Не можем да живеем и да пишем както вчерашно, но от книгите си не се отказваме. Вярно ли е Геронтиев? БОРИСЛАВ ГЕРОНТИЕВ: Вярно е, засега поне е така.

ЛЮБОМИР ЛЕВЧЕВ: Ето, това е нещо, което е реалност днес. Връщам се от път. Бях на едно заседание в Париж да обсъждаме създаването на нова дисциплина в света – специалността „глобални идеи“. Каква да бъде тя? Дали да бъде за студенти от първи курс или след диплом-

но образование? Дали да е национално или интернационално? Основният проблем, който разисквахме бе създаването на кадри притежаващи уменията да мислят по новому. Това не е само наш проблем. Това е световен проблем. Това че пред нас остро стои той, значи че сме в авангард на нашето съвремие. На нас ще ви предстои да превърнете новото мислене в художествено мислене. Проблемът е и морален. Може би ще създадат специалност в Сорбоната. И може би някой от вас ще отиде да учи там. Но какво ще научи повече? По-скоро ще стане дума за изчистване от излишни глупости, илюзии, от това, което знаем. Някои футуролози смятат, че през 90-те години трябва да въведем ново мислене в материалната сфера. Като притежавате нова ценностна система, вие ще преоценявате всичко. Горбачов каза, че новото мислене винаги се е пораждало от ваши научни открития, а не от литературата. Оттам идва абсолютно новото мислене. Пътят е дълъг. Но да стигнеш до новото мислене, колко кръв трябва да се пролее? В течение на вашата младост ще се промени животът до неузнаваемост. Не се знае как цивилизацията ще издържи този сблъсък. Но вие ще носите новите отговорности.

Съюзът на българските писатели е самоуправляващ се, още отдавна. През 1942 година, тогавашният председател на Съюза

Стоян Чилингиров, един ден приема Георги Караславов в кабинета си, който му казва: „Трябва да спасите Младен Исаев от смъртната присъда“. Чилингиров се обажда на Богдан Филов, тогавашния министър на просветата, за да го помоли да го спаси. А той казал: „Ще те послушам, но да знаеш, че след няколко години, твоите младежовци ще ни отречат главите!“ Общо взето, това е съюзът. Съюзът на българските писатели преди 9-ти септември е имал привилегии. Една от тях, например, е членството в СБП да се зачита за диплома за висше образование. Това е било епохата на неграмотните писатели – Ботев, Славейков, Яворов. Сега те са къде-къде по-грамотни от нашите писатели, някои от които са с по две-три висши образования.

Веднъж се обадох на ректора да ходатаяствам за един талантлив човек, който заслужаваше, но не можеше да издържи кандидат-студентските изпити. А ректорът ми отговори: „От тази година, вече няма привилегии за никой!“

Друга привилегия на членовете на Съюза на българските писатели е била тази, че те са могли да пътуват безплатно из Царство България. Но писателите имат привилегия да пътуват безплатно от смъртта към безсмъртието.

Ако искате да имате тази привилегия, започвайте. Наздраве!

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. Иво НАКОВ СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р. ик. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC

UNCRBG5F
Примат се оригинал по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приложен редакционно на 12.02. в 14 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Нямаме Ваксини, нямаме храна, но си имаме вече Луна!

Мустафа БАЛБАЙ

Ердоган, който миналата седмица подари на Турция съвсем нова Конституция, и тази седмица отлепи краката ни от земята. „Говете се, през 2023-та отиваме на Луната“ - каза той.

Тази седмица няма да раздели само Луната. Очаква се още една радостна вест. Властта произвежда най-много „мюждета“ (радостни новини). Ако вземем патент за тези мюждета и ги изнасяме, ще нахраним още няколко предприемачи.

Ердоган разясни в 10 точки научната стойност на пътуването до Луната. Всяка една е по-ценна от другата. Вярно, през 2011 г. беше полетял местен самолет, но Луната е друго! Начело на причините да се ходи до Луната, Ердоган постави тази:

„Начинът да се установи справедливост на Земята е да пристъпим в небето!“

Дори само заради това, си заслужава да отидеш на Луната.

След като намерим справедливостта на Луната, подай си ръката, Марс! Кой знае там какви неща ще намерим!

2053 - Марс... 2071 - Юпитер...

Колко ще ни отива!
Вярно, от този подход може да възникне и въпросът: „Няма ли справедливост на Земята?“, но тази интрига ще е дело на смутителите!

Друга от причините за отиването на Луната (Ердоган, б.р.) обясни така:

„Ще основем пристанище в Космоса!“.

И това е важно, колкото справедливостта. Защо?

Понеже на Земята не ни остава пристанище, та за това! Всички пристанища на страната ни, са продадени. Най-последното, Анталия, отиде в Катар.

Ето, затваряме този дефицит, основаваме пристанище в Космоса. Не е важно дали ще стане или не. Какво беше казал на 31 май 2018 г. зетят (Берат Албайрак, зет на Ердоган и бивш министър на финансите, б.р.): „Ако нашият президент каже: „Ще направя четири лентови пъта на Луната“, имаме из-

Уважаеми читатели,
в този брой откриваме рубриката „Нови книги“. Нескромно е, но и двете заглавия, за които искаме да спечелим вашето просветено внимание, принадлежат на двама автори, които днес ни повече, ни по-малко, са аргументът и основанието за съществуването на вашия обичан вестник.

В трудните, мътни, ковидни времена на България и света обаче, за каква ли скромност въобще може да става дума, когато човек слага името си под текст, за който отговаря най-напред пред своята съвест!... Но това е чест и традиция в „Зора“.

Виолета Станиславова, отговорният редактор на вестника, е озаглавила книгата си „Врата за обратно пътуване“. Това е един неподражаем сборник, съхранил и възкресил живото слово на плеяда български писатели, говорили, може би, пред най-взискателната и безкомпромисна публика на България – младите писатели-студенти, събрани в Литературния кабинет „Димчо Дебелянов“. Удивителна е тази книга, съхранила духа на едно време, в което държавата на българите, продължаваше да бъде истинска „Държава на духа“, според незабравимото определение на академик **Дмитрий Лихачов**. В онази държава, която загубихме, нейните отговорности се разпростираха не само за хляба и осигуреното бъдеще на хората, но и за измеренията и израстването на таланта и творчеството на младите писатели. И ставаше така, че отговорността не само за думите, но и за отношението към Отечеството и света, съдържаха в себе си прекрасната визия на надеждата.

В този брой поместваме словото на големия поет Любомир Левчев, един свободен дух от несвършващата празнична каторга на поезията, чиито сложни параболи, понякога съумяваха да накарат дори непознаваемото да зазвучи като нещо близко и разбираемо.

Другата книга, за която обаче е трудно да намеря думи, се нарича „Молитва за България“, един своеобразен полиелей за измолване на Велика милост към Отечеството, от Него, Вседържителят, Който е Начало на всички Начала и, без Божествения Промисъл на Който, няма и не може да има Благодат.

В този смисъл са разбираеми моите затруднения. Нескромността на молителя се утежнява и от всеизвестния факт, че за него България никога не е била просто земя и небе над нея, нито пък само огнище и дом, род и традиция. И всичко това той си е позволил да бъде разпространено на цели 450 страници, може би защото за много от текстовете той лично е получавал вашите поздравления. Неговото име е Минчо Минчев, ваш отколенен познат от страниците на вестниците „Зора“ и „Нова Зора“.

Уважаеми читатели,
Съзнавам неудобството да пиша за собствената си книга в собствения си вестник. Вместо извинение бих добавил и уточнението, че тя съдържа и зарисовки към образите на някои от най-значимите български интелектуалци, журналисти и строители на онази България, която уви, недостроихме. Но това е друга тема, в значителна степен изяснена в самата книга.

И двете заглавия са на издателство „Мултипринт“. За ваше

улеснение, редакцията разполага с малка част от тиража, ако все пак проявите някакъв читателски интерес към тях.

Цената на „Врата за обратно пътуване“ е 15.00 лева.

Цената на „Молитва за България“ – 20.00 лв.

За всички, които биха искали да се снабдят с някоя от посочените книги, ще припомним проверения от времето способ за това: пощенски запис с изписан точен адрес на получателя и телефон за обратна връзка, който да съдържа сумата, формирана от цената на книгата + 2,50 лв., за пощенски разноски. Записът да бъде на името на Минчо Минчев Минчев, вестник „Нова Зора“, град София 1000, ул. „Пиротска“ № 3.
Минчо МИНЧЕВ

АПЕЛ

Ивайло БАЛАБАНОВ

Убийците на Левски са известни.
Проклехме ги - те оживяха пак.
Укриха се зад лозунги и песни,
строиха се зад родният байряк.
Те сложиха служебни ръкавели
и маски със почтен държавен вид
и ни убиват днес, но не в разстрели,
а тихо и по начин делови.
Убиват ни със бедност и умора,
докарват ни до лудост, до инфаркт
и със сърцето честно на народа
хазартно те играят на билиард.
Със нас те нямат общо мило-драго
и тяхната патриотарска сган,
за своето лично помиарско благо,
продава днес и родния Балкан.
Свободни уж - живеем в робство
под игото на български аги.
Със турското то няма нищо общо,
но точно като него ни тежи.
Тежи ни финикийската истерия,
тежи ни този незаслужен хал.
Боли ни, че търпимата мизерия
е днешният обществен идеал.
Българийо, къде са ти юнаците?
Един въпрос жесток над теб виси:
от турско те избавиха руснаците,
от българите кой ще те спаси?
Момчета, вярата крепи душата,
но розата се пази със бодил.
Спомнете си за чистата и свята
република на дякона Васил.
Пазете си омразата, момчета!
Да се сплетем като бодлива тел.
Поп Кръстьо е събрал голяма чета
и ни избива тихо, без разстрел.

НЕ МОЖЕМ ДА ЖИВЕЕМ И
ДА ПИШЕМ, КАКТО ВЧЕРА...

На Осми декември 1986 г. – празника на студентите, литературните творци от висшите учебни заведения в страната, се събраха на традиционната си творческа среща с ръководството на Съюза на българските писатели, на СУ „Климент Охридски“, с преподаватели от други висши учебни заведения, изтъкнати писатели, художествени ръководители на литературните клубове, представители на младежки издания....

Традиция е, освен голямото литературно четене на студентите пред ръководствата и поздравленията на университетските преподаватели към тях, и председателят на Съюза на българските писатели Любомир Левчев да произнесе тържествено слово пред студентите-писатели.

През годините срещата винаги е била в ресторанта на Съюза на българските писатели на ул. „Ангел Кънчев“ 5.

Виолета СТАНИСЛАВОВА

ЛЮБОМИР ЛЕВЧЕВ:
Драги приятели,
нашите скъпи гости, които говореха преди мен имаха талант и ум да говорят кратко. Но времето е особено. Тази вечер има студентски бал в НДК, не искам да ви лишим от него, не че ви гоним, напротив, който желае може да остане колкото

иска. Интересно, думата „бал“ откъде идва? Тя е санскритска дума, която значи сила, оттам е останало във всички езици – означава още вълнение, успех. Частичката „бал“ идва и от балгар, а оттам и България. „Бал“ значи и дом. България е дом на силата, сигурно духовната сила, а може и физическата, но откъде идва студент-

ската дума за бал – не зная.
На едно място Монтен казва, че правилото да мълчиш е голяма привилегия. Във времето на Монтен, привилегия е значело нещо друго, не както сега. Привилегията да мълчиш, според Монтен, е първо – да мълчиш, за да чуеш нещо умно и второ – да мълчиш, за да не кажеш някоя глупост.

Двама приятели: поетите Любомир Левчев и Владимир Висоцки

Министър Илчо Димитров, който преди малко ви поздравих с празника, и когото бих нарекъл, ако ми позволите, стар мой приятел, защото го помня млад, все така хубав и строен, тогава беше редактор във в. „Народна младеж“. Беше ми поръчал да напиша един очерк

за рубриката „Героично поколение“. Аз седнах и написах за един мой сродник, който се казва Стилиян Николов Пешев. И изкарах няколко лева от кръвта на този мой сродник, за да почерпя любимата си с един коняк.

На стр. 11